

[Paul Møller.]

skatter. Priser, lønninger og avancer kan aldrig blive stabile, så længe husholdningsbudgettets store skattepost stiger år for år. Og i en højkonjunktur med høj beskæftigelse er det muligt næsten for enhver at sikre sig kompensation for den stadigt stigende skattepost. Et stabilt skattniveau er derfor forudsætningen for et stabilt omkostningsniveau. Men progressionen og den fortsatte vækst i det offentlige forbrug forhindrer et sådant stabilt skattniveau.

Det er dette, venstre og vi pegede på i fællesudtalelsen af 4. oktober 1959. Vi fremhævede, at en nedsættelse af det offentlige forbrug og en skattereform, der bryder progressionen, og som fremmer den private opsparing, var og er midlet til løsning af de økonomiske spørgsmål. Man har afvist vore forslag.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup morede sig med at sige, at i det kommende finansår havde beregningerne vist, at forslagene kun ville medføre besparelser på 135 mill. kr. Men det var først, da man fra de ærede medlemmers og fra socialdemokratiets side havde syltet forslagene i 3-4 måneder, at det naturligvis var klart, at de ikke alle sammen kunne gennemføres med virkning fra 1. april. Det er rigtigt, at en beregning viste, at på dette sene tidspunkt, efter at den socialdemokratiske udvalgsformand havde siddet på forslagene, ville de kun have givet det nævnte beløb. Men hvorfor ville man så ikke være med til dette beløb, disse besparelser? Og hvorfor kunne man ikke pege på andre besparelser, hvis man syntes, her var tale om urimelige besparelser? Ingenting lød der i det ærede medlems tale, og ingenting har der lydt fra regeringspartiernes side om nedsættelse af det offentlige forbrug. Men vi anser en nedsættelse af det offentlige forbrug for absolut nødvendig.

Vi går nu ind i en sommer med kraftigere pres på omkostninger og efterspørgsel end oplevet i mange år, og man overvejer og diskuterer, hvordan det private forbrug kan holdes nede til fordel for en øget privat opsparing. Men man har afvist at nedsætte det offentlige forbrug, skønt det i det kommende finansår vil blive henved 10 milliarder kr., der administreres af stat og kommuner. Tværtimod har vi oplevet, hvorledes

den gæstfrie socialminister i de sidste dage har villet tvinge alle til at nyde af hans rigt opdækkede bord. Også de skal tvinges, der hidtil har kunnet ernære sig selv og har betragtet det som rimeligt, at de selv klarede sig. Tilsyneladende er det vederlagsfrit for fortsættelseskassernes medlemmer at glide over til socialministerens bord, der forlanges ingen entré, det forlanges bare, at tegnebogen skal deponeres ved indgangen, og hvad der er i denne tegnebog, kan der så kun disponeres over efter godkendelse af den højtærede socialminister. Det ser tilsyneladende tilforladeligt ud. Det er formynderstatens tankegang: giv mig dit, og jeg skal sørge for dig. Men jeg havde nær sagt, når nu den højtærede statsminister skal overveje problemet om fortsættelsessygekassernes tegnebog, om de skal have — nå, den højtærede minister er ikke til stede, så skal jeg lade den bemærkning ligge, han har måske travlt med at overveje, hvad han skal gøre . . . (*Udenrigsministeren* [Krag]: Jeg skal overbringe det ærede medlems bemærkninger!) . . . så vil jeg gerne sige til ministeren, at han skal ikke tænke som politikerens Viggo Kampmann, når han skal overveje dette, men han skal huske på, at det er en mindretalsrettighed, og han skal derfor ikke blot tænke ud fra et politisk synspunkt, men tillige ud fra et sagligt og sagkyndigt synspunkt. Det, der er opgaven, er f. eks. at parallelisere fortsættelsessygekasserne med de fagforeninger, han kender så godt. Hvis vi i en lov havde bestemt, at fagforeningerne og anvendelsen af fagforeningernes penge skulle godkendes af den højtærede socialminister eller den højtærede arbejdsminister, tror jeg nok, at danske fagforeningsmedlemmer ville have betragtet dette som indgreb i deres ejendomsret. Dette er parallellen, og det kan den højtærede statsminister nu tage med i sine overvejelser, inden hans afgørelse træffes.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var inde på spørgsmålet om vor sygekassepolitik og vor socialpolitik i øvrigt og sagde, at vi var havnet i en ren social nedskæringspolitik, fordi vi havde bundet os til denne skattepolitik.

Nu vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at hvad der er social politik, det kan det ærede medlem og jeg sikkert ikke blive